

Евелін Г'юго виставить на аукціон свої сукні

ПРІЯ АМРІТ

2 БЕРЕЗНЯ 2017 РОКУ

Легенда кіно й світська левиця 60-х Евелін Г'юго оголосила, що виставить на аукціон «Christie's» 12 своїх найбільш пам'ятних суконь, а виручені кошти віддасть на дослідження раку грудей.

79-річна Г'юго й досі залишається іконою гламуру та елегантності. Вона відома своїм унікальним стилем, чуттєвим і стриманим водночас. Багато її образів вважають еталоном моди, скарбом голлівудських архівів.

Охочих заволодіти частинкою історії Г'юго цікавлять не лише сукні, а й події, на які вона їх одягала. На продаж виставлять смарагдову сукню від Міранди Ла-Конди, в якій Евелін прийшла на церемонію вручення головної премії Кіноакадемії в 59-му році; пурпурову сукню з органді, з круглим вирізом, у яку Г'юго вбралася на честь прем'єри «Анни Кареніної» в 62-му; темно-синю шовкову сукню від Майкла Меддекса, в котрій вона 1982-го отримувала «Оскар» за «Все заради нас».

На голлівудську долю Г'юго випало немало скандалів. Не останню роль тут відіграли її сім шлюбів, зокрема стосунки з кінопродюсером Гаррі Кемероном,

що тривали кілька десятиліть. У цієї знаменитої пари народилася донька, Коннор Кемерон, яка й надихнула Евелін Г'юго на проведення аукціону. Торік міс Кемерон померла від раку молочної залози. Їй виповнилося лише 41.

Евелін Елена Геррера народилася 1938 року в сім'ї кубинських іммігрантів. Виросла у Нью-Йорку в районі Клінтон, більш відомому як Пекельна Кухня. Уже 53-го вона перебралася у Голлівуд, вибілила волосся та взяла ім'я Евелін Г'юго. Блискавично проторувала собі шлях до голлівудської еліти й залишалася в центрі уваги понад три десятиліття — аж доки наприкінці 80-х не вийшла на пенсію і не побралася з фінансистом Робертом Джеймісоном, старшим братом Силії Сейнт-Джеймс, триразової володарки «Оскара». Сьогодні, по смерті сьомого чоловіка, Евелін Г'юго живе на Мангеттені.

Надзвичайна красуня, взірець гламуру, магнетизму й сексуальності, Г'юго була й залишається ідеалом для всіх кіноманів світу. Очікується, що на аукціоні вторгують понад 2 мільйони доларів.

1

— Зайдеш до мене?
Я роззираюся на сусідні столи, тоді знову дивлюся на Френкі, намагаючись зрозуміти, до кого вона звертається.

— Це ви мені? — перепитую.

Френкі ось-ось урветься терпець:

— Так, Монік, тобі. Саме тому я й сказала: «Монік, зайдеш до мене?».

— Вибачте, недочула.

Френкі розвертається. Я хапаю блокнот і йду за нею.

У Френкі є щось незвичайне. Важко сказати, що вона відповідає традиційним стандартам краси — у неї грубі риси обличчя, широко посаджені очі. Проте від неї неможливо відвести погляд. Ви будете дивитися і захоплюватися. Худорява, тонка, метр вісімдесят зросту, з коротким афро й любов'ю до яскравих кольорів та об'ємних прикрас — коли Френкі кудись заходить, її помічають усі.

Френкі — одна з причин, чому я влаштувалася сюди. Я захоплювалася нею, ще як навчалася на факультеті

журналістики, читала її статті на сторінках того самого журналу, яким вона керує і в якому я зараз працюю. Якщо чесно, мене надихає, що тут усім керує темношкіра жінка. Я мулатка (тато — чорний, мама — біла), тому приклад Френкі додає мені впевненості, що колись і я чогось досягну.

— Сідай, — Френкі вказує на помаранчеве крісло по той бік її плексигласового столу.

Я спокійно сідаю, закидаю ногу на ногу. Чекаю, коли Френкі заговорить.

— Маємо карколомний поворот подій, — каже вона, дивлячись у монітор. — Люди Евелін Г'юго просять про статтю. Ексклюзивне інтерв'ю.

Мені так і кортить бовкнути: «Ніфіга собі!» — а ще: «І до чого тут я?».

— Про що йтиметься? — запитую натомість.

— Гадаю, це пов'язано з тим аукціоном її суконь, — відповідає Френкі. — Як я розумію, вона хоче виручити якомога більшу суму на пожертву Американському фонду боротьби з раком грудей.

— А напругу вони цього не сказали?

Френкі хитає головою:

— Сказали тільки, що Евелін є що розповісти.

Евелін Г'юго — одна з найвидатніших кінозірок усіх часів. Навіть не обов'язково, щоб їй було що розповідати, — її і так слухатимуть.

— Це може бути шикарна обкладинка! Евелін — жива легенда кіно. Це вона була заміжня вісім чи скільки там разів?

— Сім, — каже Френкі. — І так, це потенційний успіх. Ось чому я сподіваюся, що ти гідно витримаєш усе, що чекає на нас попереду.

— Ви про що?

Френкі глибоко вдихає. Судячи з виразу її обличчя, вона мене зараз звільнить.

— Евелін хоче говорити лише з тобою, — пояснює Френкі.

— Зі мною?

Удруге за п'ять хвилин мене шокує той факт, що хтось узагалі звернув на мене увагу. Треба попрацювати над самооцінкою. Останнім часом вона геть упала. Втім, хіба вона хоч колись була високою?

— Якщо чесно, я так само здивувалася, — продовжує Френкі.

Якщо чесно, мене це ображає. Хоча цілком очевидно, звідки таке ставлення. Я працюю у «Vivant» трохи менше року, переважно пишу статті на замовлення. До того я вела блог для «Discourse» — новинного сайту, який називає себе часописом, але насправді це лише блог із гучними заголовками. Там я писала здебільшого для розділу «Сучасне життя», висвітлювала актуальні теми та погляди.

Після багаторічного фрилансу вакансія у «Discourse» стала для мене спасінням. Проте коли мені запропонували роботу у «Vivant», я не змогла відмовитися. Я вчепилася за нагоду потрапити в солідний журнал, працювати серед легенд.

Пам'ятаю, як у свій перший робочий день я ввійшла в ці стіни, прикрашені велетенськими копіями культових випусків: 1984, обкладинка з активісткою Деббі Палмер —

оголена й витончена, Деббі стоїть на даху хмарочоса з краєвидом на Мангеттен; 1991, художник Роберт Тернер виводить на полотні слова «У мене СНІД». Стати частинкою «Vivant» — хіба це не мрія? Я завжди хотіла побачити своє ім'я на його глянцевиx сторінках.

На жаль, уже дванадцять випусків поспіль я тільки те й роблю, що ставляю нудні запитання нудним багатіям, тоді як мої колишні колеги з «Discourse» намагаються змінити світ, успішно завойовуючи інтернет-простори. Загалом я собою не дуже задоволена.

— Слухай, річ не в тому, що ми тебе недолюблюємо або що. Ми тебе любимо, — провадить Френкі. — Ми впевнені, на тебе чекає блискуча кар'єра у «Vivant». Але я сподівалася залучити когось більш досвідченого, найкращого з найкращих. Хочу бути максимально відвертою: ми взагалі не пропонували твоєї кандидатури. Ми надіслали людям Евелін перелік із п'яти імен, а у відповідь отримали це, — Френкі повертає монітор до мене й показує імейл від такого собі Томаса Велша. Я припускаю, що це піарник Евелін Г'юго.

Від: Томас Велш

Кому: Френкі Трауп

Копії: Джейсон Стеймі, Раян Паверс

Або Монік Грант, або Евелін відкликає пропозицію.

Я приголомшена. Переводжу погляд на Френкі. Невже Евелін Г'юго дійсно хоче мати справу зі мною?

— Ти знайома з Евелін Г'юго? Це тому вона хоче працювати лише з тобою? — запитує Френкі, відвертаючи монітор.

— Ні, — відповідаю я, здивована таким запитанням. — Бачила кілька її фільмів, і все. Та й вона значно старша за мене.

— Можливо, якісь спільні знайомі?

— Точно ні, — хитаю головою.

— Ти ж із Лос-Анджелеса?

— Так, проте єдине, що хоч якось може пов'язувати мене з Евелін Г'юго, — це якщо тато працював на зйомках котрогось із її фільмів. Він був фотографом на знімальних майданчиках. Можу спитати в мамі.

— Буду вдячна.

Френкі дивиться на мене. У її погляді очікування.

— Хочете, щоб я спитала зараз?

— Було б ідеально.

Я дістаю телефон і пишу мамі: *Татко колись працював з Евелін Г'юго?*

З'являються три рухомі крапки. Я піднімаю очі й бачу, що Френкі намагається зазирнути в мою переписку. Помічає, що я побачила це, й відкидається в кріслі.

Дзилиньк.

Можливо, — пише мама. — Він багато де працював. А що?

Потім поясню, — відписую я. — Хочу з'ясувати, який може бути зв'язок між мною та Евелін Г'юго. Татко був із нею знайомий?

Ха! Ні. Він ніколи не заводив дружби зі знаменитостями. Хоча я не раз просила! — відповідає мама.